

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نعیم سلیمی- کابل / افغانستان
۱۶ نومبر ۲۰۱۹

صدای بی ظنین

امروز صبح ، جمعه هوای آلوده کابل نیمه ابری و بارانی بود و من به یاد گذشته های خاطره انگیز ، هوای قدم زدن و دوش به سرم زد و دوان ، دوان به سوی پارک شهر نو کابل در حرکت شدم و تازه به گشت زنی آغاز نموده بودم که ناگهان سرو صدای مظاهره ای از دور به گوشم رسید و من که عصیانگری و اعتراض در روانم عجین گردیده است ، با صد اشتیاق تمام خود را به محل تجمع معترضان که در محوطه پهلوی سینما پارک جمع نموده بودند رساندم و مشاهده نمودم که ده ها تن از هوا خواهان حزب همبستگی افغانستان در آنجا دور هم آمده و انزجار شان

را با سر دادن شعار هائی چون « امریکا و مزدورانش انس حقانی ها را می بخشد ، ولی مردم سوگوار ما هرگز!»، « تکرار خیانت امریکا : اول تحمیل تنظیمی ها و حال مجدداً طالبان ! » ، « تروریست پروری زیر نام صلح ، عوام فریبی و نیرنگ خائنانه است ! » در برابر رهائی "انس حقانی" و دو فرمانده طالبان از زندان ، اظهار می نمودند .

آنچه را که در جریان این اعتراضات به نظرم جالب آمد عبارت است از حضور بی رنگ مردم در این تجمع در آستانه فضای آشفته و مأیوس کننده سیاسی کشور بود که با روشن نبودن سرنوشت انتخابات ریاست جمهوری نتایج آن در کمیسیون انتخابات افغانستان، آرشیف حلقات حاکم قدرت پوشالی کابل و شاید هم سفارت امریکا و دیگر سفارتخانه های کشورهای غربی در کابل محبوس مانده است .

جای هیچ گونه شک و تردیدی وجود ندارد که شعار های سروده شده در چنین یک تجمعی از اعماق نیازمندی های مردم و بی عدالتی های اجتماعی در جامعه ما سرچشمه می گیرند ؛ ولی به قول هگل فیلسوف المانی « تا زمانی که یک نیازمندی و ضرورت به ادراک نرسد کور و نا بیناست»، بناءً به تاسی از این گفته هگل فیلسوف است که می توان گفت سر دادن چنین شعار هائی ، دردی را دوا نخواهند کرد ؛ دلایل متعددی در چگونگی عدم شکل گیری چنین ادراکی مبتنی بر آگاهی و به حرکت در آوردن نارضایتی های اجتماعی از بالقوه به بالفعل در کشور عزیز ما افغانستان نقش ایفاء می نمایند که به طور اختصار به آنها اشاره می گردد :

* پاسخ دادن به اعتراضات اجتماعی در گذشته با تفنگ و باروت از جانب رژیم دست نشانده در کشور ؛

* همزمان سازی چنین پاسخی یکجا با رها نمودن گروه های وحشی انتحاری به جان مردم که جای بسنده نبودن گلوله باری ها را پر می نماید ؛

* موجودیت فضای یأس آلود ، نبود و فقدان یک جنبش وسیع و گسترده توده ئی و احزاب سیاسی مؤثری که مانند قطب نما حرکت مردم را جهت دهند که در نتیجه آن متأسفانه مردم ما در چهل سال گذشته و به خصوص دو دهه اخیر به موجودات روباتیک و ماشینی توأم با فقدان شکل گیری اراده و شعور سیاسی ، مبدل شده اند که به هر سوئی بدون داشتن یک هدف مشخص سرگردان اند ؛

* حضور نیرو های اشغالگر در کشور به حیث یک مانع بزرگ در برابر قیام گسترده مردم؛

خواننده گرامی !

درست بنابر دلایل فوق این قلم سر دادن نیازمندی شعار هائی را که ولو از متن جامعه برخیزد ، صدای بی طنین، می خواند؛ به نظر شما چه باید کرد تا این شعار ها و صدا های پراکنده به یک غریو برق آسا و طوفانی مبدل گردند؛ نظریات خویش را در زمینه با دوستان مردم افغانستان شریک سازید .

پایان